

Окръгачите вързали бавно и внимателно. Както и предполагаше, най-после той се натъква на бялата Уису, лягнала до една преста отица.

Вятър дуваше отъ лѣво. До мечката по права линия имаше петдесет крачка. Отъ една гора до друга, отъ една преста до друга, Окръгачите събрали разклонения на тридесет крачка. Коленичи на дѣлото си излено, избра упоръ за пушката, кози глава и се прицели. За мигъ кръвта му като че ли стрѣ свои бѣги.

А въ това време мечката търсѣше храна. Като разрови една отицина могила, която закриваше дупка за дивене на поленъ, тя проби въ основата ѝ една половина метрова щина-

тина; постави лалата си накрая на дупката и започна похапването на животното. Не помръдваше. Една дивкава. Нѣкой моментъ би и смѣхнѣла за кръвта. Само малкият ѝ очичи интро се присвиваше отъ вѣтъра, и отворене — навреме изино погрянаше горната ѝ уста.

Разнесе се кѣсъ изстрѣли. Следъ него — двойно шреване на звѣра...

Настрѣхналото животно, дълго единъ човѣшки ръстъ, изрѣва, направи две крачки напредъ и трѣгна. Още веднѣж се надигна, но направи само една крачка. На втората пакъ се събори на отица, за да не стане никога вече. Яростник рева се поникн до предопитно търкане — остатѣкъ отъ последни, горчивъ кѣсъ нѣмотъ.

Окръгачите стое още петъ минути, докато мечката съгнѣхъ слонка. После отиде до нея, забеле пушката съ приклада въ отица и извади отъ козината ѝ обувката си нокъ...

Като разсѣче гурпа на части, зарови мѣстото въ отица. Отгоре слонн две тежки парчета лѣдъ. После взе кожата, сложи въ нея вътрешностѣ на мечката и бързо заграчи къмъ жилища.

Бѣше вече обѣдъ. Вѣтъра се усилваше и разсѣва. А нѣкъ вѣтъра, въ безвѣрие на отицните нѣмони, трѣпѣше разсѣлата пѣна на зората.

Първата зора на врищещото се слѣнце.

ЕСЕНЬ

Летятъ на югъ, отиватъ къмъ морето
и ченатъ като облаци въ небето.

Единъ следъ други, въ ангажъ наредени,
една личатъ краката имъ червени.

Къмъ бѣломорскитъ възни игриви
отантатъ щъркелитъ обичали,

че есенникътъ вѣтъръ ги подгони
и потъмени лазурни небосклони.

Стефанъ Станчевъ

Желтолиста есенъ
плаче вънъ степята.
Облачни грамади
тичатъ на стада.

Вѣтърътъ повѣа,
таженъ и студенъ,
листитъ разваля —
листитъ край менъ.

Майко, на сърце ми
тежка скръбъ лежи.
Бедни сме съсъ тебе,
бедни и сами.

А пъкъ зима иде —
гряки и тегад,
маминко единичка,
маминко добра!

Саввломиръ Пеневъ

